

Mar, og det synes tilstrækkeligt, at han har remonteret engang, uden at det, som Udvalget har meent, kan fordres, at han skal have re-monteret i begge Aarene, for at faae de 10 Rbd., nemlig for 1849 og desuden for 1850. Dette forekommer mig ikke ganske billigt; thi, som den ærede 1ste Landsthingsmand for 5te District (Stampe) anførte, har den Godtgjørelse, som den hidtil bestaaende Lovgivning har tilstaaet Udrederne knyttet sig til en længere Aar-række, og, naar han har nydt Godtgjørelse i 2 Aar, nagtet han kun har præsteret Hest engang i disse 2 Aar, saa synes det mig dog slet ikke ubilligt, at han faaer de 10 Rbd. for den engang præsterede nye Hest. Jeg troer derfor, at Paragraphen er correct og indeholder hverken en Bebyrdelse for Udrederne og heller ikke nogen Begunstigelse for dem. Man hæver Forholdet for dem og man hæver ogsaa de ældre Forpligtelser. — Derimod kan jeg ikke see, at der kan være nogen virkelig Grund for det Forslag, som er stillet af 6 ærede Medlemmer, nemlig, at det sidste Punktum af Paragraphen skulde gaae ud. Jeg troer, at Militairetaten har, saaledes som det var dens Pligt, været tilstrækkeligt nøielse med de Heste, der bleve stillede, da Krigen stød for Døren, eller tildeels var igang, og at Udrederne have fyldestgjort alle de Betingelser, som kunde stilles til dem, og jeg har endogsaa hørt enkelte Klager over, at man var for streng i de For-dringer, som man stillede til Hestene, hvilket imidlertid vistnok var meget rigtigt fra Militairetatens Standpunkt. Men, naar dette er Tilfældet, og naar der i det Hele er stillet meget gode Heste, saa forekommer det mig rigtigt, at man overlader til Vedkommende, om de ville have Hesten tilbage, hvis den eksisterer, eller en anden saa god, som man kan skaffe den, eller ikke, og al Begunstigelse mod de enkelte Udredere er jo ubeløst derved, at der er forekrevet Lodtrækning, saa at Ingen kan fatte Mistanke om, at der finder nogen Begunstigelse Sted af Enkelte. Naar dette er Tilfældet, seer jeg virkelig ikke, hvorpaa det skulde begrundes, at det sidste Punktum skulde gaae ud. Det forekommer mig, at det knytter sig til de øvrige Bestemmelser i Paragraphen, og at det ogsaa har nogen Analogie i Pl. 6te

Dec. 1806, hvor der ogsaa forekommer noget Eignende, idet man i § 4 nemlig overlader Balget til Vedkommende, om de ville tage den leverede Hest tilbage eller afhænde den til Militairetaten. Dette synes mig ogsaa er ganske billigt, og det kan heller ikke være forbundet med noget Tab for Statskassen, som den ærede Ordfører udhævede.

Solberg: Forsaavidt der er reist Spørgsmaal om, hvorsidt Udrederne efter Krigs-aarene 1813 og 14 fik Erstatning eller ikke, er jeg tilfældigvis istand til at kunne meddele nogle Oplysninger. Der er virkelig givet Erstatning til enkelte Udredere, det veed jeg ganske vist, men de allerfleste Udredere fik ingen Erstatning, fordi man fordrerede saadanne Beviser, som vare meget vanskelige at skaffe. Jeg veed navnlig, at man forlangte, at den paagjældende Udreder skulde kunne ved Militairpersoner bevise, at Hesten var omkommen i Krigen; dersom han saaledes kunde bevise, at den virkelig paa denne Maade var omkommen, fik han Erstatning for den; kunde han derimod ikke bevise det, fik han ingen Erstatning; kunde han heller ikke paa samme Maade bevise, at den i Krigen var kommen til Skade, saldt ogsaa i dette Tilfælde hele Erstatningen bort. Med Hensyn til det af flere ærede Rigsdagsmænd under 5te Afstemningspunkt stillede Forslag, da troer jeg, idetmindste for mit Vedkommende, at det var rigtigt at gaae ind derpaa. Jeg troer virkelig ikke, at den ærede Ordfører har saa ganske Ret, naar han siger, at enhver Dragonhest skulde være 46 Rbd. værd; thi, seer man hen til de Auctioner, som afholdes over saadanne Udsætterheste, saa vil det sees, at mangfoldige blive solgte til en ringe Priis, og med Hensyn til hvad der er talt af den høitærede Indenrigsminister om, at Militairetaten skulde have været streng med Hensyn til Antagelsen af Hestene, da vil jeg gjerne indrømme det, men en enkelt Hest kan gjerne have en eller anden Feil, som man ikke strax lægger Mærke til; den kan have været af en høj Alder, eller med andre Ord, en Hest, som var 16 Aar gammel, da Krigen udbrød, kunde gjerne da være en god og brugbar Hest, som havde, om jeg saa maa udtrykke mig, et godt Rygte paa sig, saa at Militairetaten